

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/5/2022
Identifikačné číslo spisu: 5020200397
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:5020200397.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne: E. A., nar. XX. K. XXXX, R. XXXX/XX, K., právny nástupca pôvodného žalobcu: S. A., zomr. XX. R. XXXX, naposledy bytom R. XXXX/XX, K., proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, číslo GR ZVJS-d-11701/14-2020 zo dňa 11. septembra 2020, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 27Sa/30/2020-91 z 22. septembra 2021 t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 22. septembra 2021, č. k. 27Sa/30/2020-91 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. h) v spojení s § 59 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa [pôvodný žalobca: S. A., zomr. XX. R. XXXX, naposledy bytom R. XXXX/XX, K. (ďalej len „pôvodný žalobca“)] domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia Zboru väzenskej a justičnej stráže) z 11. septembra 2020, Číslo: GR ZVJS-d-11701/14-2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým tento s odkazom na ustanovenie § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) a ustanovenie § 30 ods. 1 písm. i) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zastavil správne konanie začaté na základe žiadosti pôvodného žalobcu o priznanie

výsluhového príspevku zo dňa 10. augusta 2020 z dôvodu, že v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

2. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca aj napriek uzneseniu krajského súdu č. k. 27Sa/30/2020-76 zo dňa 28. mája 2021 a vykonaného poučenia, zotrval na tom, že žaloba smeruje proti žalovanému (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky), avšak žalobca žiada preskúmať zákonnosť rozhodnutia prvostupňového orgánu (Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže). Žalobca napriek výzve a poučeniu o odmietnutí žaloby nepostupoval v zmysle poučenia (zotrval na tom, že žiada, aby krajský súd preskúmal prvostupňové rozhodnutie avšak za žalovaného označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) a teda neodstránil rozpor medzi označením žalovaného a označením preskúmaného rozhodnutia, čo podľa krajského súdu predstavuje nedostatok žaloby tak zásadného charakteru, ktorý bránil krajskému súdu vo veci konať a rozhodnúť a primäl ho žalobu odmietnuť podľa § 98 ods. 1 písm. h) SSP v spojení s § 59 ods. 3 SSP. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

II.

3. Proti uzneseniu krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Dôvod kasačnej sťažnosti žalobkyňa v jej úvode vymedzila slovami: „Nesprávnym procesným postupom správneho súdu (bez verejného konania) mi nebolo umožnené využiť moje procesné práva (právo konania za mojej účasti, právo na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom), čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Moja správna žaloba bola nezákonne odmietnutá.“

4. V ďalšom žalobkyňa namietala, že krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že žalobu odmietol „bez nariadenia verejného konania“ v čom žalobkyňa videla rozpor s ustanovením § 5 ods. 6 SSP, § 109 ods. 1 SSP ako aj Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Konkrétne žalobkyňa v kasačnej sťažnosti uviedla, že „Tým, že v danej veci správny súd rozhodol bez nariadenia verejného konania došlo aj k porušeniu práva na spravodlivé verejné súdne konanie. ..Tým, že sa nekonalo verejné pojednávanie došlo k tomu že ja ako účastníčka konania (žalobca) nebola som súdom riadne vypočutá a nemohla som sa vyjadriť k vykonaným dôkazom (????), čo je v rozpore s článkom 12 ods. 1, článkom 13 ods. 4 a článkom 48 ods. 2 ústavy. A z tohto dôvodu je toto napadnuté uznesenie nezákonné!!!!“.

5. Po stručnej interpretácii ustanovenia čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy dospela žalobkyňa k záveru, že odmietnutím jej žaloby, ktorou sa domáhala svojho základného práva „... došlo aj k porušeniu článku 46 ods. 2 Ústavy SR.“.

6. Následne žalobkyňa, vychádzajúc z jej interpretácie ustanovení § 147 ods. 1 písm. a) SSP, § 55 ods. 2 SSP a § 61 ods. 1 písm. a) SSP uviedla „Na základe týchto dôkazov a zákonných skutočností navrhujem kasačnému súdu uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.9.2021 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie !!!“.

7. V závere kasačnej sťažnosti žalobkyňa ešte v stručnosti zhrnula podstatu namietaných skutočností, keď uviedla, že „I napriek tomu, že v zaslaných výzvach súdu mi nebolo právne zdôvodnené, a ani v napadnutom uznesení, že v zmysle ktorého ustanovenia zákona č. 162/2015 mal súd v danej veci prejednať „zákonnosť“ odvolacieho rozhodnutia ministerky spravodlivosti (a nie ako je to uvedené v napadnutom uznesení, že rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR), tak súd mal pokračovať v konaní v danej veci nakoľko ako som už viackrát uviedla (aj v správnej žalobe) že v danej veci sa domáha nárokovej dávky !!!! a v konaní o tejto nárokovej dávky sa musí pokračovať, tak ako to je uvedené v článku 46 ods. 2 Ústavy SR (NEMÔŽE SA ODMIETNUŤ) !!!“.

III.

8. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobkyne, ktorá mu bola doručená 30. novembra 2021, písomne nevyjadril.

IV.

9. Podľa § 11 písm. h) SSP rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) o kasačných sťažnostiach. Najvyšší správny súd teda ako súd kasačný (§ 11 písm. h) SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

10. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP sa na účely tohto zákona rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

11. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

12. Podľa § 7 písm. a) SSP, správne súdy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená.

13. Podľa § 199 ods. 3 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

14. Podľa § 202 ods. 1 písm. b) SSP, v správnej žalobe sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie žalovaného.

15. Podľa § 202 ods. 1 písm. d) SSP, v správnej žalobe sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť deň vydania rozhodnutia a deň jeho doručenia alebo iného oznámenia žalobcovi.

16. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

17. Podľa § 180 ods. 1 prvá veta SSP, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba.

18. Podľa § 191 ods. 3 písm. a) SSP, ak správny súd zrušuje napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného, v závislosti od okolností môže na návrh žalobcu súčasne zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo.

19. Najvyšší správny súd mal z obsahu súdneho spisu preukázané, že žalobou z 19. októbra 2020, ktorá bola krajskému súdu doručená 22. októbra 2020 sa pôvodný žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, útvar sociálneho zabezpečenia Zboru väzenskej a justičnej stráže) z 11. septembra 2020, číslo: GR ZVJS-d-11701/14-2020, ktorým tento s odkazom na ustanovenia § 30 ods. 1 písm. i) správneho poriadku v spojení s § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. zastavil správne konanie, ktoré sa začalo na základe žiadosti pôvodného žalobcu o priznanie výsluhového príspevku zo dňa 10. augusta

2020 a to z dôvodu, že v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil. Žalobca sa proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolal [na túto skutočnosť poukázal aj v správnej žalobe slovami: „Voči rozhodnutiu GR ZVJS zo dňa 11.9.2020 som v zákonom stanovenej lehote (28.9.2020) podal odvolanie.“]. O odvolaní rozhodlo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) rozhodnutím číslo 28902/2020/42 z 24. novembra 2020 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“) tak, že odvolanie zamietlo a prvostupňové rozhodnutie potvrdilo. Keďže pôvodný žalobca dňa 21. novembra 2020 zomrel, krajský súd ďalej vo veci konal so žalobkyňou, ako právnym nástupcom pôvodného žalobcu. Krajský súd uznesením sp. zn. 27Sa/30/2020-76 z 28. mája 2021 žalobkyňu vyzval, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia odstránila vadu žaloby, ktorá spočíva v rozpore medzi označením žalovaného a označením preskúmaného rozhodnutia. Krajský súd predmetným uznesením žalobkyňu osobitne poučil, že „... označenie rozhodnutia, ktoré žiada žalobca preskúmať, musí korešpondovať s označením žalovaného, t. j. ako predmet súdneho prieskumu môže byť označené len také rozhodnutie, ktoré bolo vydané označeným žalovaným. Podľa § 7 písm. a) SSP správne súdy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky. Ak ku vyčerpaniu riadnych opravných prostriedkov došlo, je prieskum zákonnosti prípustný vo vzťahu k rozhodnutiu o odvolaní, a teda toto rozhodnutie je potrebné uviesť ako predmet prieskumu zákonnosti v žalobnom návrhu.“. Žalobkyňa, hoc krajským súdom poučená (viď vyššie) v podaní označenom ako „Vec: odpoveď na výzvu“ zo dňa 14. júna 2021 uviedla „Aj na základe týchto zákonných dôkazov trvám na tom, že správny súd sa na verejnom konaní má zaoberať zákonnosťou rozhodnutia GR ZVJS zo dňa 16.4.2019 a v danom spore má ako žalovaný vystupovať Ministerstvo spravodlivosti SR a tak isto trvám na návrhu uvedenom v podanej správnej žalobe, aby súd na verejnom konaní zrušil rozhodnutie GR ZVJS zo dňa 16.4.2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie !!!!“. Krajský súd následne kasačnou sťažnosťou napadnutým uznesením postupom podľa § 59 ods. 3 SSP žalobu odmietol.

20. Najvyšší správny súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu je vecne správne.

21. Správne súdnictvo je založené na zásade subsidiarity súdneho prieskumu, čo znamená, že súdna ochrana nastupuje až v okamihu, keď sa účastník správneho konania nemôže domôcť svojich práv v rámci správneho konania uplatnením prípustných riadnych opravných prostriedkov. Za vyčerpanie riadnych opravných prostriedkov v rámci správneho konania treba považovať až rozhodnutie o nich v rámci druhostupňového konania na príslušnom správnom orgáne, pričom až proti takémuto rozhodnutiu je možné podať správnu žalobu podľa príslušných ustanovení SSP, t. j. v tomto prípade možnosť podania správnej žaloby proti rozhodnutiu vydanému odvolacím správnym orgánom o podanom opravnom prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu, ak vydané rozhodnutie žalobkyňa nepovažovala za zákonné.

22. Najvyšší správny súd považuje za potrebné zdôrazniť, že konanie v správnom súdnictve je prostriedkom ultima ratio, a teda ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov právnych vzťahov súdom nastupuje až po zlyhaní všetkých zákonných prostriedkov nápravy v rámci správneho konania. Uvedené je zrejme z celej konštrukcie Správneho súdneho poriadku, keď zákon napríklad požaduje vyčerpanie žalobcovi prípustných opravných prostriedkov (§ 7 písm. a) SSP), vylučuje zo súdneho prieskumu rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania (§ 7 písm. b) SSP), ale tiež upravuje možnosť súdu zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo (§ 191 ods. 3 písm. a) SSP). Na tomto mieste teda možno uzatvoriť, že správne súdy preskúmajú až konečné rozhodnutie správnych orgánov - bez ohľadu na ich formu, pričom inými rozhodnutiami, respektíve postupmi správnych orgánov sa zaoberajú až v rámci preskúmania napadnutého konečného rozhodnutia. Správny súd teda v zásade preskúma akýkoľvek akt správneho orgánu, po ktorého vydaní už nemôže nasledovať ďalšie konanie a ktorého vydanie môže ukrátiť na právach žalobcu, respektíve ktoré sa týka základných práv a slobôd žalobcu. V danej súvislosti treba poukázať na ústavnoprávne korene daného princípu, keď síce podstatou správneho súdnictva je ochrana základných práv a slobôd jednotlivca pred svojvôľou štátu a jeho výkonnej moci zverenej správnym orgánom,

avšak tiež správny súd nesmie extenzívne poňatou preskúmavacou činnosťou zasahovať do právomoci moci výkonnej. Cieľom takejto úpravy je predísť situácií, kedy by súdy vstupovali do potenciálne neskončených správnych konaní preskúmaním procesných rozhodnutí, čoho dôsledkom by mohlo byť až narušenie trojdelenia moci.

23. Z obsahu súdneho spisu ako aj z kasačnej sťažnosti vyplýva, že žalobkyňa, napriek jasnému a zrozumiteľnému poučeniu krajského súdu, vo svojom podaní zo 14. júna 2021 (ktorým reagovala na výzvu krajského súdu na doplnenie správnej žaloby), za žalovaného označila Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Zároveň však za rozhodnutie, prieskumu ktorého sa správnu žalobou domáha, označila prvostupňové rozhodnutie. Z predmetného podania je zrejmé, že žalobkyňa obsahu a podstate poučenia krajského súdu porozumela avšak s právnym názorom krajského súdu nesúhlasila resp. ho považovala za nesprávny (žalobkyňa v tejto súvislosti uviedla, že „Za poľutovania hodné a za navádzanie na nezákonný postup treba považovať tvrdenie (pokračujúce z predchádzajúceho tvrdenia), že a teda toto rozhodnutie (odvolacie), je potrebné uviesť ako predmet prieskumu zákonnosti v žalovanom návrhu. !!!!“). Napriek istej formulačnej zmätočnosti žalobkyňa vcelku jasne a zrozumiteľne prejavila svoju vôľu, aby krajský súd preskúmal výlučne prvostupňové rozhodnutie a to bez toho, aby súdnemu prieskumu podrobil druhostupňové rozhodnutie.

24. Najvyšší správny súd uvádza, že spätosť konkrétneho orgánu verejnej správy s rozhodnutím, ktorého prieskumu sa môže žalobca v rámci konania o správnej žalobe domáhať, vyplýva primárne z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b) SSP obsahujúceho legálnu definíciu pojmu „rozhodnutie“ („Na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka“). Rovnako tak táto spätosť vyplýva z ustanovenia § 180 ods. 1 SSP prvá veta, ktoré vymedzuje všeobecnú pasívnu procesnú legitimáciu („Žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba.“) ako aj z ustanovenia § 191 ods. 1 SSP upravujúceho možnosť správneho súdu zrušiť rozhodnutie orgánu verejnej správy („Správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak ...“). V neposlednom rade nevyhnutná spätosť medzi žalovaným a správnu žalobou napadnutým rozhodnutím vyplýva z katalógu náležitostí správnej žaloby (§ 182 ods. 1 SSP) resp. náležitostí správnej žaloby v sociálnych veciach (§ 202 ods. 1 SSP), ktorého súčasťou je aj požiadavka, aby správna žaloba obsahovala žalobný návrh (teda špecifikáciu toho, čoho sa žalobca správnu žalobou domáha). Pasívne procesne legitimovaným subjektom je teda vo všeobecnosti ten orgán verejnej správy, ktorý správnu žalobou napadnuté rozhodnutie vydal. Z pohľadu inštančnosti (teda odhládnuv od možnosti danej ustanovením § 191 ods. 3 písm. b) SSP) zákonodarca ustanovením § 191 ods. 3 písm. a) SSP pripustil (za podmienok tam stanovených) taktiež možnosť zrušenia rozhodnutia orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré inštančne predchádzalo správnu žalobou napadnutému rozhodnutiu. Vyššie uvedené ustanovenia Správneho súdneho poriadku (ktoré zohľadňujú inštančnosť administratívneho konania a v ktorých je vyjadrená zásada subsidiarity súdneho prieskumu) však vylučujú možnosť izolovaného prieskumu a následného (potenciálneho) zrušenia iba rozhodnutia orgánu verejnej správy nižšieho stupňa bez simultánneho prieskumu a zrušenia rozhodnutia na neho nadväzujúceho rozhodnutia správneho orgánu vyššieho stupňa. Zrušenie rozhodnutia orgánu verejnej správy vyššieho stupňa je explicitne (§ 191 ods. 3 SSP) vyjadrenou prerekvizitou možného prieskumu a zrušenia rozhodnutia nižšej inštanície.

25. Krajský súd správne vyhodnotil podanie (žalobu) žalobkyne ako správnu žalobu v sociálnych veciach podľa § 199 a nasl. SSP. Vzhľadom na túto skutočnosť (charakter žaloby) najvyšší správny súd preskúmal kasačnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj cez optiku aplikácie ustanovenia § 202 ods. 2 SSP (imperatív neformálnosti posudzovania podania žalobkyne). Najvyšší správny súd dospel k záveru, že krajský súd posúdil podanie žalobkyne neformálne a po identifikácii jeho nedostatkov brániacich krajskému súdu rozhodnúť vo veci inak ako odmietnutím žaloby uznesením z 28. mája 2021 vyzval žalobkyňu na odstránenie vady žaloby. Predmetné uznesenie krajského súdu obsahovalo rozsiahle vysvetlenie a až inštruktážne poučenie žalobkyne, ako má žalobu

zmeniť. Krajský súd žalobkyňu osobitne poučil jednak o tom, že označenie žalovaného musí korešpondovať s označením napadnutého rozhodnutia ako aj o tom, že (s prihliadnutím na skutkový stav) je prieskum zákonnosti prípustný vo vzťahu k rozhodnutiu o odvolaní. Zmyslom inštitútu neformálneho posudzovania správnej žaloby fyzickej osoby v sociálnych veciach je poskytnutie ochrany právam fyzickej osoby (žalobcu) vychádzajúc pritom z predpokladu jej neschopnosti samostatne právne relevantne formulovať svoju žalobu. Zníženie štandardu požiadaviek kladených na podanie fyzickej osoby je kompenzované neformálnym prístupom pri posudzovaní podania správnym súdom, ktorého primárnou rolou (v rámci procesu neformálneho posudzovania podania) je ustáliť aké rozhodnutie alebo opatrenie a ktorého orgánu verejnej správy je žalobou namietané. Podstatou tohto inštitútu a s ním súvisiaceho postupu podľa § 59 resp. § 60 SSP však nie je povinnosť správneho súdu presvedčať žalobcu o správnosti svojich úvah (týkajúcich sa nezrozumiteľnosti a neúplnosti podania) alebo nebudaj polemika súdu a žalovaného o rozsahu právomoci správneho súdu. Nie je úlohou (a už vôbec nie povinnosťou) správneho súdu presvedčať žalobcu o mylnosti jeho právneho názoru dovedy, kým žalobca správnu žalobu nedoplní tak, aby o nej bolo možné rozhodnúť inak ako jej odmietnutím. Vo svetle vyššie uvedeného je istým limitom neformálneho posudzovania podania súdom zistenie skutočnej a jasne artikulovanej vôle žalobcu vo vzťahu k základnej otázke, teda k otázke prieskumu ktorého rozhodnutia a ktorého orgánu verejnej správy sa žalobca (fyzická osoba) správnou žalobou v sociálnych veciach domáha. Nad rámec uvedeného najvyšší správny súd uvádza, že by bolo excesom, keby následne správny súd proti explicitne vyjadrenej vôli žalobkyne (ktorá prieskum a zrušenie druhostupňového rozhodnutia výslovne vylučovala a domáhala sa prieskumu a zrušenia výlučne prvostupňového rozhodnutia) podrobil súdному prieskumu druhostupňové rozhodnutie a vo veci by meritórne rozhodol.

26. Krajský súd taktiež nepochybil, keď vo veci nenariadil pojednávanie, nakoľko vydal rozhodnutie výlučne procesného charakteru.

27. Z vyššie uvedených dôvodov, najvyšší správny súd, dospejúc k záveru, že správna žaloba nebola nezákonne odmietnutá (§ 440 ods. 1 písm. j) SSP) a zároveň, že procesným postupom krajského súdu nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP) a kasačnú sťažnosť žalobkyne postupom podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

28. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobkyňi, ktorá v tomto konaní nemala úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP <aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523467'&ucin-k-dni='30.12.9999'> v spojení s § 167 ods. 1 SSP <aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523167'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) a žalovanému ich nepriznal, lebo nebola splnená podmienka výnimočnosti na jeho strane (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

29. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.

